

Fericita întâlnire a regizorului cu actorul

Actuala stagiune a Teatrului „Sică Alexandrescu” consemnează două piese ale aceluiași autor american contemporan, Neil Simon, una fiind comedia *Un cuplu ciudat*, asupra căreia ne-am aplecat în numărul trecut al revistei „Astra”, iar cealaltă, drama *Jack și femeile lui*, în regia lui Petre Bokor și scenografia Clarei Labancz, creație de maturitate, care schimbă tranșant tonalitatea scrierilor anterioare.

După ce și-a exersat cu succes registrul comic, dramaturgul scrie, în 1992, *Jack și femeile lui*, piesă cu acute tente autobiografice. Publicul este poftit în apartamentul newyorkez al unui scriitor celebru care se confruntă, mixând realitatea cu imaginația, cu femeile din viața lui: actuala soție, cea decedată, fiica lui, sora lui, psiholoaga și amanta. Discursul său este al unui observator ce se pierde în plăcerea manipulării, proprie condiției demiurgice de scriitor. El se scufundă într-o lume fictivă, mult mai confortabilă, pentru că o poate controla, ceea ce-l face, astfel, să neglijeze realitatea propriei vieți, care, drept urmare, începe să se destrame, chiar dacă, în finalul piesei, i se acordă o nouă șansă.

Cel puțin două sunt performanțele care fac din montarea de la Teatrul „Sică Alexandrescu” o reprezentație remarcabilă: una

de natură regizorală, iar alta de factură interpretativă, aflate într-o comunicare fastă. Petre Bokor își dovedește măiestria, realizând un spectacol foarte bine articulat în toate compartimentele sale, știind să conducă și să gradeze cu abilitate conflictele și tensiunile, atât la nivelul relației dintre personaje, cât și în interiorul acestora. Cu un rafinament de bijutier, regizorul reușește să dea cuvinte tăcerilor (destul de frecvente), să declanșeze, în aceste paranteze ale rostirii, puncte de suspensie devenite mecanisme ale discursului interior al personajelor și al spectatorului, astfel încât un ritm ce ar putea părea prea lent devine o țesătură fină care provoacă gândul și sensibilitatea, activând resorturi intime. Tot în acest sens, nimic nu este întâmplător în gestică și mimica personajelor, în apropierea sau depărtarea dintre acestea, în așezarea pe elementele de decor (sofa, fotoliu și taburet) sau în dispunerea de adâncimea scenei, prim-planul fiind rezervat doar protagonistului. Există, de asemenea, un echilibru și o glisare subtilă între realitate și ficțiune, deschizându-se, uneori, și supapele ambiguității, studiindu-se totul până la cele mai mici detalii pentru ca ansamblul să funcționeze după o viziune sintetică extrem de coerentă, ca într-un eseu care își propune să demonstreze

Cronica teatrală

elegant, tinzând să epuizeze disponibilitățile. Lipsesc și trucurile extratextuale, Petre Bokor având destule resurse pentru a da sens și farmec unui discurs mai ales afectiv. Absolut notabilă este și scenografia Clarei Labancz, care dă mai multă intensitate și deschidere mesajelor, atât prin sugestia Turnului de Fildeș, cât și prin poziționarea panourilor reflectante din fundal, mijloc de demarcare între spațiul real și lumea ficțiunii sau între universul creatorului și lumea ce vine din afara acestuia, adevărată ori imaginată.

Performanța interpretativă aparține actorului Mihai Bica (Jack), acesta făcând un joc de creație și de compoziție plin de pasiune și inteligență, ceea ce este încă o dovadă a înzestrării sale de excepție pentru scenă. Își trasează atent fiecare gest, fiecare privire, fiecare pas sau fiecare cută a feței, controlează cu precizie tonalitățile vocii și lasă loc mereu gândurilor și sentimentelor în spatele fiecărei replici, știe să se nuanțeze în a fi meditativ, nostalgic, anxios, cald, duios, neliniștit, sensibil, tocmai pentru că toate țin de capacitatea de a-și manipula ficțiunile, dar devine șovăielnic, defensiv sau bănuitor, când e în plasa realității. „Femeile lui” sunt inspirat intrupate de Oana Hodade (Maggie),

Viorica Geantă-Chelbea (Karen), Maria Gârbovan (Julie), Cristina Florea (Molly – la 21 de ani), Mirela Borș (Edith), Carmen Moruz (Sheila) și fetița care joacă rolul lui Molly la 12 ani.

Dacă ar fi să se facă un studiu sociologic asupra spectatorului de teatru de azi, plecându-se de la audiența la cele două reprezentații menționate la începutul acestui material, s-ar scoate în evidență preferința acestuia pentru comedie, fapt motivabil din cel puțin două puncte de vedere: unul privește o mai facilă înțelegere a spectacolului, iar altul vine din nevoia de a găsi un refugiu în amuzament, ca replică în fața unei existențe precare, pline de incertitudini și presiuni. Dacă la premiera comediei *Un cuplu ciudat* sala a fost plină cu un public dispus să râdă la orice, la cea a spectacolului cu piesa *Jack și femeile lui* s-a umplut ceva mai mult de jumătate din sală, deși textul acesteia este mai bogat în semnificații, dar și, e drept, mai sollicitant. Oricum, ambele spectacole sunt foarte bine realizate, astfel încât amatorii de teatru pot opta pentru unul sau le pot viziona pe amândouă, satisfacțiile fiind, evident, de natură diferită.

